

A görbe nyírfa

Élt egyszer réges-régen egy igen furfangos szegény ember. Messze földön híres volt arról, hogy mindenkinek meg tud felelni, de az ő eszén nem jár túl senki. Ezen a vidéken lakott egy gazdag ember is, aki folyton dicsekedett az eszével, mert magát tartotta a legokosabbnak.

– Engem még az a híres furfangos ember se tud lóvá tenni!
– kérkedett gyakran a gazdag.

Egyszer a szomszéd faluba igyekezett a gazdag ember, amikor megpillantotta a híres furfangost. Ott állt az egy görbe nyírfához támaszkodva. A gazdag megörült, hogy végre összemérheti vele az eszét. Odalépett hozzá, és azt mondta neki:

– Téged, barátom, furfangos és leleményes embernek tartanak. Próbáld túljárni az én eszemen is!

– Megpróbálnám én – felelte a szegény ember. – Túljárnék az eszeden valami furfanggal; csak az a baj, hogy nincs itt a furfangos tarisznyám. Otthon felejtettem.

– Menj haza érte, hozd el ide! – biztatta a dicsekvő. – Én megvárlak itt.

– Mennék én szívesen, de nem mozdulhatok innen – felelte a furfangos. – Látod, hogy megdőlt ez a nyírfa? Ha nem támasztom a hátammal, rögtön kifordul a földből.

Megmérgeztette a dicsekvőt a sok kifogás, rákiáltott a szegény emberre:

– Lódulj, és hozd a furfangos tarisznyádat! Addig tartom én helyetted ezt a nyírfát.

Elment a furfangos, de sose tért vissza. A dicsekvő talán még most is támasztja hátával a görbe nyírfát.

Tatár népmese